

ville en Opposition, som kan gennemføres, paa ny optage en ren Grundlovs politik, idet man ogsaa ser hen til, at den nuværende Regering staaar svagere, end den før har gjort. Naar Regeringen, deri er jeg enig med det ærede Medlem fra Storeheddinge, ikke paa samme Maade som før kan fortsætte sin provisoriske Politik, er Grunden ikke den, at den Forhandlingspolitik, det ærede Medlem følger, træder i Vejen derfor; nej, Grunden er ganske simpelt den, at Statskassen er tom. Deri ligger den simple Forklaring af, at en provisorisk Politik af samme Art som den, der førtes i 1885—90, og som til en vis Grad føres endnu, ikke mere kan føres af Regeringen; thi hvis den skal baseres paa, at man stadig har Penge nok til militære Udgifter og andre Udgifter, som Højre ønsker, saa er der ikke Penge i Statskassen, og Regeringen kommer til at holde op. Samtidig kan det ikke nægtes, at de store Krav, der rejses f. Eks. fra Agrarforeningens Stde, gør Regeringens Stilling usikker. Men jeg ved ikke, om det ærede Medlem fra Møen paa ny vil springe Regeringen til Hjælp, og ved at forelægge en Brændevinsstat i næste Samling vil yde den den Støtte, som han saa beredvillig ydede den 1890 ved at forelægge Olf-skatten. Hvis dette ikke er Tilfældet, ser jeg ikke rettere, end at det ærede Medlem kommer til at staa paa samme Standpunkt, som vi andre forstaa ved Forhandlingspolitik. En Politik af anden Art end en ren oppositionel Forhandlingspolitik er ikke mulig her i Landet, og til syvende og sidst bliver det Skellet i Landet: De, der staa paa Grundloven, og de, der ere imod den, og der vil det ærede Medlem blive nødt til at gaa tilbage til os.

Lüttichau: Seg vil tillade mig at fremkomme med en ganske kort Motivering af min Stilling til det foreliggende Lovforslag, og jeg skal ikke give efter for Fristelsen til at komme ind paa store politiske Sidebetragtninger. Det er for mig aabenbart, at der i denne Sag har været ganske overordentlig afvigende Meninger med Hensyn til den forelagte Brændevinsstat, og de Udtalelser, der her ere komne frem, ere vel ogsaa omtrent det vigtige Billede af, hvad Folketstemningen er lige over for det forelagte Lovforslag. Det staaar imidlertid for mig saaledes, at der efterhaanden vokser en Stemning frem for en Brændevinsstat. Det staaer for mig saaledes, at Brændevinsstaten er en aldeles logisk Følge af Olfskatten, der tidligere er kommen, et nødvendigt Supplement til Olfskatten. Jeg tror, at man ikke

behøver at pege paa, hvad der nys er kommet frem fra Røbstæderne i den kommunale Røbstadsforenings Udtalelser, thi det gik jo ganske decideret ud paa Ørsted om at faa en Brændevinsbestatning. Naar man følger Byraadens Forhandlinger i disse Dage, ser man den samme Udtalelse, det samme Duffet, komme frem alle Vegne fra Møen ogsaa fra Landkommunerne lyde Røsterne hyppigere og hyppigere. Vi ville have en Brændevinsbestatning, vi ville have stoppet det overhaandtagende Drikkeri, der fremmer vort Fattigvæsen og kun bringer Udelæggelse med sig ved sin Overdrielse. Men man ser ogsaa det udtalt: Se vi os i Stand til at undvære den kommunale Hjælp, hvortil der er aabnet os Udgang gennem det Regeringsforslag, der nu foreligger fra Folketinget? Og jeg tror, at jo mere det vil gaa op for Landkommunerne, at her igennem er en væsentlig pekuniær Støtte at naa, desto mere vil Folketstemningen i Landkommunerne gaa i denne Retning. Hvad det moralske Moment i Skatten angaar, behøver jeg ikke at dvæle ved det, det er jo blevet udhævet her saa overordentlig stærkt, ikke blot ved de Forhandlinger, der have fundet Sted her nu i disse Dage, men allerede, da vi for nogle Aar siden havde Olfskatten til Behandling. Men jeg kan dog ikke andet end pege paa, at det, som der ganske naturligt bliver taget Hensyn til netop ved disse Dages Forhandlinger, nemlig Agrarforeningens Udtalelser, dog ogsaa i temmelig let forstaaelig Mening gaa i den samme Retning, som jeg ogsaa hævder til, nemlig at vi skulle have en Spiritusbestatning. Det er ganske vist, at i Agrarprogrammet er Ønsket om Brændevinsstaten, om man saa vil, blevet indsvøbt lidt i forblommede Udtryk. Der er nemlig først peget paa visse Genstande for Fortoldning, for højere Bestatning under Begrebet af Luksusvarer, og der er atter nævnt forskellige Eksempler derpaa, deriblandt ogsaa Vin, og saa har man udtalt Ønsket om, at hvis en eventuel Forhøjelse af Skatten paa Alkohol, ligeledes efter Børdien, bliver til Avor, den da udelukkende maa blive anvendt til Bedste for Kommunerne og til sociale Formaal i Arbejdernes Interesse. Men her igennem er jo da altsaa tydeligt nok Brændevinsbestatningen optagen som et Moment, der fortjener Omtale, og jeg vil ikke tage i Betænkning at udtale, at naar vi her under en Forhandlingspolitik, som nu har sat adskillige Frugter, tager og maa tage et særligt Hensyn til de Ønsker, der fremkomme fra Agrarforeningen, maa man tage disse Ønsker op til Forhandling under et. Man maa se paa Forstællen i de fremsatte Ønsker, og man maa